

Shaw si tyto informace zapsal do paměti a pustil se do práce. Pokud správně předpokládal, že jeho otec identifikoval tuto knihovnu jako místo, na které mohl Gahl ukrýt důkazy, kde se tyto důkazy s největší pravděpodobností nacházejí?

Odhadoval, že celou tašku sem Gahl nejspíš neumístil. Byla opatřená názvem firmy a zřejmě měla i větší rozměry, takže by byla nápadná. Gahl pravděpodobně vytáhl její obsah – kopie inkriminujících e-mailů, korespondenci, tabulky, počítačové disky či paměťové nosiče, zkrátka cokoli – a uschoval ho na nějaké netušené místo. Například mezi stránky nějaké knihy nebo časopisu, do stinných zákoutí za řadami svazků v regálech či na nich, případně do prostoru pod zásuvkami u některé pracovní stanice.

Shaw procházel mezi regály, které se prohýbaly pod tíhou knih s roztodivnými názvy: *Právní závazky v případě námořních kolizí: Zátoky a přístavy, Jak proniknout za korporátní štít* nebo *Zakládáme neziskovou akciovou společnost*. Bylo zde dobrých čtyři až pět tisíc svazků a Shaw si všiml, že některé z nich jsou docela staré, například titul *Kdo je kdo v sanfranciské obchodní branži: 1948*. Existovalo snad lepší místo, kam ukrýt důležité dokumenty, cédéčko či SD kartu, než některá z knih tohoto typu? Materiály by byly každému na očích, a přitom ukryté v knize s nulovou pravděpodobností něčího zájmu.

Shaw si ovšem spočítal, že projít všechny knihy by mu trvalo zhruba měsíc. Navíc by tím zákonitě vzbudil podezření... Ne, Gahl nebyl žádný hlupák. Ty důkazy ukryl, protože věděl, že ho nepřátelé dost možná zabijí. Určitě je schoval na místě, které někdo – kolega nebo policie – dokáže odhalit logickou úvahou.

Shaw si všiml, že se na něj dívá knihovník.

Přátelsky na něj kývnul, zamířil k jedné pracovní stanici a posadil se. Po posunutí myši se na monitoru objevila hlavní nabídka s vnitřní databází obsahu knihovny. Přesně tohle si přál. Zadal do okénka heslo *Gahl, Amos*. Nic. Zkusil tedy *Shaw, Ashton*. Opět žádný odkaz.

Po zadání hesla *BlackBridge* mu však jeden odkaz vypadl.

Vedl na knihu s názvem *Kalifornské korporátní licence, svazek I*.

Předpokládal Gahl, že Ashton Shaw nebo někdo jiný učiní přesně toto – zadá do vyhledávače název inkriminované společnosti, a získá tak název knihy obsahující ukryté důkazy?

Byla by to elegantní a jednoduchá stopa.

Doprovodné údaje ke knize poslaly Shawa k regálu kousek od kruhové stanice knihovníků. Ano, kniha tady opravdu byla, tlustá a vázaná v tmavě červené koženice. Shaw ji vytáhl z regálu a položil ji na podlahu. Nato vytáhl sousední svazky a prošmátral prostor za nimi. Když nic nenahmatal, přejel ještě rukou po chladném kovovém rámu. Nic. Vrátil zbylé knihy do regálu a *Korporátní licence* si odnesl k pracovní stanici.

Ze všeho nejdřív knihu otevřel a podíval se, jestli Gahl nějakou část nevyřízl a do takto vzniklé dutiny neukryl paměťovou kartu nebo čip. Žádnou skrýš ovšem neobjevil a nenašel ani žádné volné listy s poznámkami vložené mezi stránky. Kniha nebyla ničím jiným než seznamem korporací s povolením podnikat na území státu Kalifornie. Shaw ji nyní otevřel na stránce s položkou *BlackBridge*, protože usoudil, že kdyby chtěl Gahl v knize něco ukrýt nebo do ní vepsat vzkaz, logicky by to udělal právě zde. Na stránce však nic takového nebylo. Shaw si přečetl celou stránku. Kromě názvu firmy obsahovala položka pouze údaj o sídle firmy v Los Angeles, což už Shaw věděl, a o pobočkách v San Francisku a dalších městech.

Shaw tedy prolistoval celý objemný svazek. Žádné důkazy, žádné poznámky, žádné klikyháky na okrajích. Shaw důkladně prozkoumal i hřbet.

Nic.

Zatraceně. Vrátil knihu do regálu, usedl k počítači a zadal do vyhledávače pár dalších dotazů. *Zaleski, Todd*, radní zabíjenými lidmi z firmy *BlackBridge*. Žádné odkazy. Liboval si snad Gahl v přemýšlích nebo v jiných metodách šifrování? Shaw zkusil zadat původní hesla v různých obměnách.

Vyřkl *PVMZ* a *Plán vylepšení městské zástavby*.